

Jura for Psykologer

Ny lærebog giver studerende et godt afsæt til de specifikke regler, som regulerer psykologers arbejde. Vægtningen af jura og offentlig ret i bred forstand gør den mindre egnet som håndbog i det daglige psykologarbejde.

”Jura handler om det virkelige liv”, har højesteretsdommer Jens Peter Christensen engang skrevet. Hvis man er enig i den betragtning, er det nemt at se, hvorfor psykologer – der om nogen beskæftiger sig med det virkelige liv i alle dets facetter og faser – har brug for at kende et bredt udsnit af landets lovgivning, simpelt hen fordi den spiller ind på psykologens udøvelse af sit fag.

Og for at blive lidt i ”det virkelige liv” kan jeg som en af de konsulenter, der regelmæssigt har bemandet Dansk Psykolog Forenings telefonrådgivning, bekræfte, at mange af henvendelserne netop angår den lovgivningsmæssige ramme for psykologens arbejde i en *konkret* sammenhæng.

Erik Lohmann-Davidsens ”Jura for Psykologer” er derfor som koncept så oplagt, at man uvægerlig må tænke: Hvorfor først nu?

Af forordet fremgår det, at den først og fremmest er skrevet som en lærebog til undervisningen af psykologistuderende på Københavns Universitet. Herudover har det været hensigten, at den skal kunne bruges som håndbog for psykologer i deres arbejdsliv. Det er en stor mundfuld at gabe over på 352 sider, og opgaven synes heller ikke helt at være lykkedes.

Ret skal være ret

Bogen er i sagens natur skrevet til ikke-jurister, og Erik Lohmann-Davidsen lægger stor vægt på at bibringe læseren et basalt juridisk fundament. Derfor indleder han med nogle kapitler om juridisk metode, retslære og grundrettigheder. Hertil lægger han en gennemgang af reglerne til sagsbehandlingen i den offentlige forvaltning, hvilket optager en lang række af bogens kapitler.

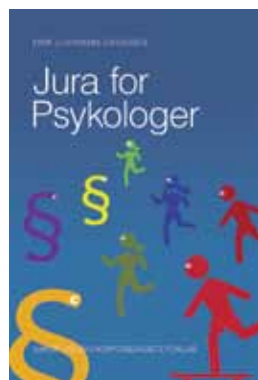
Denne grundige introduktion til jura og offentlig ret udgør bogens hovedpart og kommer dermed efter min opfattelse til at fylde så uforholdsmæssigt meget, at gennemgangen af de regler, som er strengt relevante for psykologens daglige arbejde, henvises til at spille en birolle.

Det er kendetegnende for biroller, at de er mere overfladiske og endimensionelle, og det gør sig desværre også gældende for indholdet af de kapitler, som behandler, hvad man kan kalde ”psykologernes jura”. Reglerne refereres logisk og forståeligt, men jeg savner forfatterens håndværk som den ekspert, der ikke blot refererer reglerne, men også viser læseren, hvad reglerne betyder i praksis, og hvordan man som psykolog kan navigere i et til tider vanskeligt farvand. Det er derfor min vurdering, at bogen bør udvides på dette område, hvis den reelt skal have værdi som håndbog for uddannede psykologer.

Ret skal imidlertid være ret – og vel særligt i denne sammenhæng – hvorfor det forekommer rimeligt at tage i betragtning, at bogens primære formål er at være en lærebog for de psykologistuderende og kun sekundært en håndbog for psykologer. Og som lærebog i faget lovgivning er der bestemt tale om en veludført fremstilling. Bogens opbygning er både logisk og overskuelig, og det lykkes Erik Lohmann-Davidsen at få komprimeret en lang række af forskellige regler og lovgivning til en sammenhængende helhed.

Med denne bog får de psykologistuderende derfor et godt fundament til at sætte sig ind i de specifikke regler, som regulerer psykologers arbejde. Den nødvendige overbygning på dette fundament, må de sammen med de uddannede psykologer imidlertid skaffe sig andetsteds. ■

Charlotte Fornø

BOGDATA

Erik Lohmann-Davidsen: ”Jura for Psykologer”,
Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2011. 352 sider, 495 kr.